

УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ РЕГІОНУ НА ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНИХ ЗАСАДАХ

Романко О.П., к.е.н., доцент,
Івано-Франківський національний технічний університет
нафти і газу
olgaromanko11@gmail.com

Реформа децентралізації – одна з небагатьох реформ в Україні, яка має свій план, стратегію, чітку концепцію. Її особливістю є те, що в контексті децентралізації одночасно проводиться декілька реформ у сфері державного управління: реформа територіальної організації влади; реформа місцевого самоврядування та реформа регіональної політики. Вона покликана здійснювати ефективне управління територіями держави, виходячи з потреб еволюційного розвитку самої форми управління. Її завершена форма є остаточним елементом переходу до ринкової економіки соціального орієнтування для України.

Відповідно для суб'єктів адміністративно-територіального управління запропонована дорожня карта децентралізаційної форми управління конкурентоспроможністю на інноваційно-інвестиційних принципах. Дорожня карта містить біполярне поєднання політики підвищення конкурентоспроможності регіону – основної (рефокусна, дуалістична, дирекційна) та додаткової, яка спрямована на активізацію інноваційно-інвестиційної діяльності (екстенсивна, інтенсивна, помірна). Здійснена характеристика основної та додаткової політики підвищення конкурентоспроможності з вказанням принципів, напрямків та національної значимості. Місією політики підвищення конкурентоспроможності регіону є збереження індивідуального підходу до підвищення національної конкурентоспроможності регіонального рівня забезпечення

на основі здобутих результатів та запланованих заходів розвитку інноваційно-інвестиційної діяльності. Дорожня карта забезпечує збереження регіональної економічної особливості та свободи вибору інструментів політики підвищення конкурентоспроможності. Завдяки цьому уможлиблюється синергія регіональних переваг в подальшому у високий рівень національної економіки, розвиток національного господарства та підвищення добробуту населення [1].

Основний принцип вибору політики підвищення конкурентоспроможності регіону полягає у наступному: чим вищі показники рівня конкурентоспроможності регіону, тим менш активно необхідно застосовувати інструменти активізації та стимулювання. І навпаки: чим нижчі показники, тим більшого впливу економічна сфера регіону потребує від суб'єктів регіонального управління. Крім того, пакет заходів здійснюється залежно від попереднього досягнення регіоном конкурентоспроможності. Вибір політики підвищення конкурентоспроможності регіону повинен враховувати і рівень інноваційно – інвестиційної діяльності регіонів на сучасному етапі. Таке економічне поєднання дозволить сформуванню системи взаємодоповнюючих заходів, а їх ефективність підвищить регіональну соціально – економічну життєдіяльність регіону [2].

Інноваційно – інвестиційна діяльність регіону стала одним із ключових елементів конкурентоспроможності регіону, тому і вплив на цю діяльність здійснюється відповідно до досягнутого рівня. Вона потребує постійного пошуку та налагодження зв'язків як із суб'єктами інвестування, суб'єктами інноваційного створення, так і з суб'єктами споживання результатів. Налагодження механізмів довготривалої співпраці таких суб'єктів на регіональному рівні і становить самодостатність відносин даної сфери. Це не стосується територіального обмеження, тому підсилюються комбінування та кооперування та інші складніші форми

організації діяльності. Регіон за умов освоєння теперішніх розширених функцій і повноважень сприятиме таким відносинам із залученням регіональних суб'єктів із сфери освіти, науки та інших «виробників» та «посередників» інновацій. Регіон, за сучасних умов розвитку даної сфери, ставатиме платформою для ефективної діяльності і посередником у даних відносинах. Чим складніші системи взаємовідносин, здатні ефективно розвиватися, тим швидший розвиток самої інноваційно – інвестиційної діяльності та її інфраструктури [3].

Незважаючи на певну універсальність запропонованої нами політики підвищення конкурентоспроможності для певної кількості регіонів, слід погодитись з Т. Безверхнюк, що стратегія управління конкретним регіоном завжди індивідуальна. У процесі її адаптації до конкретного регіону необхідно враховувати всі фактори щодо його функціонування у взаємозв'язках, у тому числі потенційні, які надають нові можливості для діяльності регіональних суб'єктів. Не менш важливим завданням є аналіз їх готовності до кооперації та визначення реальних спільних цілей [4].

Література:

1. Романко О.П. (2019). Особливості політики підвищення конкурентоспроможності інноваційно-інвестиційного орієнтування. *«Бізнес Інформ»*. Вип. № 16 – С. 123-131
2. Романко О.П. (2018). Опорна характеристика політики підвищення конкурентоспроможності регіону. *Інфраструктура ринку*. Вип №24. С.304-308.
3. Бирюков А. В. (2011). Инклюзивное развитие в контексте глобальных революций. *Экономические стратегии*. № 12. С. 81.
4. Безверхнюк Т. М. (2009). Ресурсне забезпечення регіонального управління: теоретико-методологічні засади: *монографія*. Одеса: ОРІДУ НАДУ, 320с.